

Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Číslo 7,8

Ročník XI.

Červenec, srpen 2005

Ranní modlitba papeže Jana XXIII.

Nebeský Otče, děkuji Ti, že jsem si odpočinul a opět se probudil. Je to Tvůj dar. To, co je mou povinností, chci dnes od rána do večera plnit tak, jak to dělával Tvůj jednorozený Syn; všude, kam přišel, zanechal po sobě jen dobro. Každého, s kým se setkám, mi posíláš do cesty, abych v něm poznal svého bratra. Ve všem, co udělám, co promluvím, ať se mi zjeví láska, kterou Kristus všechny objímá.

Ať mám pro každého dobré slovo dřív, než se rozejdeme. Ať mám cit pro druhé a myslím víc na ně, než na sebe. Prosím Tě, ať se vždy ovládnou, ať ze mne není mrzout, ať jednám laskavě a srdečně. Ať ve mně zbude i jiskřička humoru, kterého je také zapotřebí. Od Ducha svatého si vyprošuji Tvou milost, která by mi k tomu všemu pomáhala. A ještě jedno: dovol, abych prostřednictvím Panny Marie přivedl každého alespoň o krůček blíž k Tvému Synu. Můj Bože, vše pro Tebe, s Tebou a v Tobě.

Amen.

Z FARNOSTI

Rozloučení se školním rokem pro pokřtěné a biřmované

V úterý 28. 6. 2005 poděkujeme za uplynulý školní rok u sv. Kláry v Tróji. Sraz v 17:00 před vchodem do ZOO. Po mši sv. agapé z přinesených zásob. Zvání jsou především letos pokřtění a biřmovaní. *převzato z ohlášek*

Pravidelné **setkávání seniorů** se koná každé úterý po mši sv. v Klubu od 9 h.

Poutní titulární slavnost Panny Marie Sněžné 5. 8. 2005

Eucharistický výstav 9.-12. 8. 2005.

V neděli 4. 9. 2005 v 10:15 bude opět mše sv. pro rodiče s dětmi.

Omlouváme se všem, kdo jste přišli na zpívání s Lutkovými v pondělí 6. 6. a našli jste jen oznámení na mřížích. Pro nemoc jsem nemohla přijít. Při telefonování a hledání náhradního „vrátného“ jsem se dozvěděla, že v neděli 5. 6. nešla v Klubu elektřina. Pátrala jsem, zda je závada odstraněna, ale nedozvěděla jsem se to. Proto jste, bohužel, našli jen písemný vzkaz, že se zpívání nekoná. Příští setkání bude první pondělí v říjnu, tj. 3. 10. 2005 v 19 h. v Klubu. *Ludmila Jirsová, a také Markéta a Petr Lutkovi*

**Přejeme všem hezké prožití prázdnin, hodně slunečních dnů,
ale i dešť, který také přináší radost a užitek.**

Nezapomeňme na modlitbu za sebe navzájem a také za uzdravení vztahů mezi farníky. Spojme se společnou denní modlitbou na tento úmysl.

Stanovme si hned na začátku prázdnin způsob pravidelné modlitby (např. desátek růžence, meditace nad Písmem, chvíle ticha...). Každý podle svého, ale modleme se hlavně.

CO NÁS ZAUJALO

Byli jsme na Řípu! Farní výlet na Říp 21. 5. 2005

Mezi účastníky, kteří se sešli na Masarykově nádraží, byli především farníci, ale i jejich hosté a přátelé, staří, mladí i ti nejmenší v kočárku, věřící a někdy i nevěřící. Společnost dostatečně pestrá, avšak spojená společným duchem přátelství a dobré vůle.

Říp je podivuhodný kopec – zvedá se z ničehož nic z roviny a svým oblým tvarem připomínající klobouček s rotundou na vršku vypadá slovansky mírumilovně. Jak jsme si sami měli možnost vyzkoušet, dovede však přichystat poutníkovi i horkou chvilku při šplhání do vrchu a připravit tak nelibostnou zkoušku jeho fyzické kondice.

Po cestě nahoru se můžete pokochat výhledem do vskutku rovné polabské roviny s papírnou ve Štětí. Na všechny útrapy však zapomenete v cíli pouti, na vrcholku Řípu s románskou rotundou sv. Jiří. Mši sv., kterou nám zde sloužil br. Filip, byla františkánsky prostá, s důvěrně známými zpěvy z Taizé a myslím, že oslovila a potěšila i ty "nevěřící" účastníky i několik náhodných turistů, kteří se k nám připojili. Snad začali přemýšlet o tom, proč a k čemu vlastně Boha potřebujeme...

Jen naši dva psi – Max a Rasty – museli zůstat venku, i když by to třeba po svém psím způsobu, v duchu sv. Františka, také pochopili.

A protože je člověk jen člověkem, uvítali jsme po duchovní hostině i osvěžení a regeneraci těla, popovídání s přáteli a obnovu sil třeba krátkým spánkem ve stínu stromoví.

Ti z nás, kteří byli na Řípu poprvé, potěšila i poučila slova na budově restaurace – "Co mohamedánu Mekka, to Čechu Říp" – nejspíš tu ten nápis zanechal velký český génius Jára Cimrman, když památnou horu navštívil.

Na cestu zpátky jsme zvolili již pohodlnější cestu, ale i ta nás podle zdatnosti rozdělila do skupin a skupinek. To ovšem bylo příležitostí ke vzájemnému poznávání a třeba zkoušce individuální evangelizace v praxi – což ostatně platilo pro celou naši cestu.

Z vesnice, kde jsme se posléze sešli všichni na návsi, (i když v původním plánu byla návštěva hostince), jsme se vydali na pěší túru do nedaleké Roudnice. Cesta podřípským krajem poskytovala opět řadu krásných pohledů do krajiny s Řípem. Město samo, jemuž dominuje krásný zámek s mostem a o kus dál bývalý augustiniánský klášter ze 14. století, poskytlo rovněž příležitost k osvěžení ducha i těla v cukrárně či u perlivého moku, někdo dal přednost krátké procházce po městě (nábřeží Labe se zámekem a krásným secesním mostem z r. 1900, býval tu most již v r. 1333).

Nakonec jsme se zase všichni, znaveni cestou, sešli na roudnickém nádraží, odkud pak následoval společný odjezd vlakem do Prahy.

Co na závěr? Byla to pouť tak trochu netradiční, otevřená všem, díky všem, kdo přišli a absolvovali náročnou cestu, aby posílili tělo i ducha. Vadou na krásu bylo snad jen to, že ne všichni vždy stačili tempu těch zdatnějších, ale ono je asi nemožné plně vyhovět úplně všem...

J. J. Outrata

Koncert bez posluchačů

V sobotu 28. 5. v 18 hod. se ve farním klubu konalo vystoupení hudební skupiny Jizeroš, která se tu prezentovala svou Lurdskou mší. Známa ekumenická skupina ze severu Čech s dlouholetou tradicí a vlastní tvorbou přijela do Prahy předvést to nejlepší. A to se jí skutečně podařilo. Soubor čítající 31 členů však hrál pouze pro čtyři diváky! A to si tři přivezl sám! Na tento koncert nebyly nikde ani známé letáčky, které by zvaly na vystoupení nějaké poslední váhavce a nahodilé chodce. Ptám se, jak je možné, že někdo pozve někoho – ještě z takové dálky – do Prahy, a nezajistí akci žádnou propagaci? To je naprosté selhání organizátorů.

Doufám, že to byl poslední takovýto „výstřelek“ (předvedení organizační neschopnosti) nejmenovaného jedinice. Je jasné, že tuto skvělou skupinu již v našem farním klubu nevidíme. Jednalo se přitom o velmi vstřícné a příjemné lidi, kteří byli nadšeni z jednoho diváka. Odvedli špičkový výkon, ale zklamání zůstává. Mně samotné bylo stydno.

Janka Procházková

Pout' seniorů

V pondělí 30. 5. 2005 se senioři z naší farnosti vydali na svou autobusovou pouť. První zastávku jsme měli v Nepomuku, kde jsme si kromě náměstí, které se půvabně rozkládá na svažujícím se kopci, prohlédli kostel zasvěcený sv. Janu Nepomuckému (původně sv. Janu Křtiteli) a poučili se, že kromě tohoto "světce baroka" tudy také procházel a své stopy zde zanechal sv. Vojtěch, jeden z hlavních patronů české země. Potom jsme zastavili u zámku v Žinkovech. Prošli jsme se dvěma nádhernými stinnými lipovými alejemi (k zámku a zpět), pověděli si něco o historii a zámek pouze obešli, protože není bohužel přístupný. Příjemně klimatizovaným autobusem jsme odjeli do poutního místa v Nicově. S naším otcem Michalem koncelebroval mši sv. pan děkan Josef Žák z Plánice. Z chrámu Navštívení Panny Marie v Nicově jsme se odebrali do Plánice, nejdříve na náměstí, kde jsme si pochutnali na výborném obědě (krutí řízek s bramborem a oblohou, polévka s játrovými noky a nápojem, to vše za 80 Kč!). Pak jsme se přesunuli na další kopec do kostela sv. Blažeje. Tam nás očekávala místní farní obec. Oficiální přivítání vedl mons. Josef Žák. Původně na nás čekal i pan starosta Václav Petřů, ale pro naše zpoždění se musel omluvit. Nechal nás ovšem srdečně pozdravovat a každý účastník zájezdu od něho obdržel tašku se znakem města a brožurku Křížíkova Plánice 2004. Jsou v ní přehledně zaznamenány veškeré aktivity, které v onom roce ve městě proběhly.

Nejméně polovina veřejných akcí pro občany města nějak souvisí s činností farnosti. Např. farní divadelní spolek nastudoval, a mnohokrát v Plánici i okolí provedl, divadelní hru Vladimíra Klapky na motivy **Nezbedných pohádek**

Josefa Lady: **O rohaté princezně**, rok předtím to byla **Babička** a letos se chystá titul: **Každý něco pro vlast**. Již šestým rokem farníci připravují pro děti Pohádkový les v rámci pochodu krásnými hlubokými lesy z obce Habartice do obce Zdebořice. V roce 2004 a 2005 byl počet účastníků 2000, a to se v prvních dvou ročnících zúčastnilo jen 30-50 lidí. Letos se do přípravy zapojilo na 200 lidí (pro porovnání samotné město Plánice má celkem 450 obyvatel). Na faře se také schází Klub maminek, Kaplanka - klub pro pozitivní využití volného času dětí, Klub seniorů, Společenství Panny Marie, Společenství Ducha svatého, Charitní pečovatelská služba a další.

Celkem existuje 9 farních společenství (každé s přibližně 10 členy), všichni prošli osmítýdenní Duchovní obnovou. Činnost plánické farnosti je nesmírně pestrá a je provázána se všemi aktivitami, které ve městě probíhají. Farníci organizují např. i dvouhodinová posezení při harmonikách v hospůdkách celé oblasti (kromě Plánice i v osmi vesnicích) nazvaná „Zpívejte s námi“. Hraje až 14 muzikantů, zpívá až 500 lidí. Poslední adventní neděli se již dvakrát uskutečnilo „Zpívání pod vánočním stromem“ na plánickém náměstí, hráli muzikanti z pořadu „Zpívejte s námi“, zpívali i členové Senior klubu a další. Každé farní společenství má svou kroniku (někdy i dvě). Charita zajišťuje návštěvu nemocných seniorů, obstarávání nákupů, léků, dovoz obědů, osobní hygienu pacientů a veškerou domácí péči, takže nemocní senioři mohou zůstat ve vlastním domácím prostředí. Tříkrálová sbírka se začíná připravovat od října každého roku, na faře se scházejí dospělí koledníci i děti (v r. 2004 to bylo 14 dospělých a 17 dětí), všichni mají ušité "královské oblečení". Při koledování se rozdávají dárky vyrobené koledníky, a koledníci dárky také dostávají. V roce 2004 bylo vybráno v Plánici a okolí 90 000 Kč a hlavně bylo navštíveno mnoho starých lidí, kterým příchod koledníků přinesl hodně radosti. Nás nejvíce oslovilo, že představitelé různých farních společenství k nám v kostele promluvili a poreferovali nám o své činnosti a také to, že nás pozvali na pohoštění na faru, kde jsme si s nimi mohli i zazpívat při harmonice, a tak okusit něco z nadšení, s nímž oni žijí. Zbývá dodat, že za tím vším stál po dobu šesti let mons. Josef Žák, jemuž se za snahu sblížovat věřící i nevěřící lidi dostalo 15. 4. 2004 čestného občanství města Plánice. Mottem P. Josefa Žáka je: "Živá farnost předpokládá osobní vztah k Ježíši". Naše rozloučení s Plánicí bylo neobvyklé, paní Rita Masná, původem ze Švýcarska, nám v autobuse zajížděla. Tímto naše pouť nekončila, protože jsme si ještě jeli ke studánce Panny Marie pod Nicovem pro „živou vodu“ a zajeli navštívit Pannu Marii klatovskou v arciděkanském kostele v Klatovech. A pak už s námi autobus uháněl ku Praze. Myslím, že na tento zájezd, plný úžasných zážitků, jen tak nezapomeneme.

Eva Petrusová

První rozloučení se školním rokem

se konalo již 31. 5. v Klubu v rámci setkání s přáteli farnosti. Toto sezení se koná každý měsíc. Smyslem je setkat se a upevňovat farní společenství. Je zde příležitost si leccos vyjasnit, naplánovat, dohodnout. Možná se někomu zdá, že loučení bylo předčasné, ale není tomu tak. Najednou je červen u konce a všichni již myslíme na prázdniny. V Klubu se nás sešlo asi 15, přišli mezi nás i bratři Regalát a Pacifik. Kromě oslavy svátku jsme také diskutovali o charitě a ekumenismu, zvláště pak o návštěvě u paní farářky Špakové. Věříme, že se podaří dohodnout na podzim další vhodný termín návštěvy u této milé paní.

Také jste si všimli, že ke konci školního roku se konají tři rozloučení?

V Klubu - 31. 5. 2005 při setkání s přáteli farnosti.

V Hájku - 25. 6. 2005 mše sv. k zakončení školního roku.

U sv. Kláry - 28. 6. 2005 především pro letos pokřtěné a biřmované.

Myslím, že je to skoro přespříliš. Můžeme si sice vybrat podle dne, hodiny, místa, organizátora, jít na všechna setkání, anebo také nejít nikam. Určitě však tento výčet nesvědčí o jednotě farnosti. Pokusme se příští rok naplánovat setkání jedno, ale společné. Bude-li ochota a vstřícnost, jistě se to podaří.

Ludmila Jirsová

Česká sekce BBC, která v Praze vysílá na frekvenci 101,1 FM v pondělí až pátek v době od 6 do 9 hodin a od 17 do 19 hodin, v sobotu a v neděli pak od 8 do 9 hodin a od 16 do 18 hodin, je rozhlasovou stanicí placenou z rozpočtu, který schvaluje britský parlament. BBC tedy není závislá na jakékoli české politické straně či firmě, která by kupovala reklamní čas, a tak, ačkoliv je samozřejmě i ona vázána zákony platnými v naší zemi, přece jen se nemusí zodpovídat komisi, která je volena českým parlamentem. Toto je možno považovat za jistou a příjemnou nezávislost. Pořady BBC jsou vždy velmi kvalitní, jak svojí informativní, tak profesionální úrovní.

Často slyšíme, že křesťanství už je překonané. Maximálně se připouští jeho pozitivní vliv na jednotlivce. Je na nás, abychom křesťanství a život církví neomezovali jen na bohoslužebné úkony, řešení osobních problémů apod. Celá společnost potřebuje ducha Ježíše a církve. Před časem právě česká sekce BBC krátce informovala o mezinárodní konferenci konané na jaře 2005, která se zabývala bezpečnostními riziky a výzvami západní civilizace v duchu evangelia, kde se hovoří o křesťanech jako o soli a světle ve světě. Podle závěrů konference jsou základní sociální rizika následující:

1. Mravní úpadek. Všeobecná nedůvěra. Veřejně prezentované lži. Korupce. Zločiny „bílých límečků“, tj. byrokratů a těch, kteří se dostanou k moci demokratickými volbami, avšak demokraticky nesmyšlejší.
2. Mocné korporace jsou často ovládány či ovlivňovány zločinci. Díky své politické a finanční síle přímo či nepřímo ovlivňují politiky.
3. Panuje hluboká společenská nejistota. Lidé nechtějí mít děti, žijí ze dne na den bez duchovní perspektivy atp.

Věřím, že i vy si najdete mezi pořady stanice BBC ty, které vám budou nejen zábavou, ale i poučením.

Zdeněk Řeřicha

Zbytečná nejednota

Bratr Filip odpověděl v minulé Sněžence na otázku, kde čerpá nové síly pro své povolání nejdříve tím, co ho vysiluje: „Mám-li být upřímný, tak je to nejednota...“.

Nerada musím konstatovat, že poslední měsíce se objevují některé zprávy o dění ve farnosti, ale i mimo ni, pouze v ohláškách při nedělních bohoslužbách a nedostaneme je do redakce pro farní zpravodaj Sněženska. Je to určitě škoda a sjednocování farnosti to neprospívá. Snažíme se všemi ostatními, kdo se na vzniku Sněžanky podílejí, aby byl zpravodaj opravdu zdrojem všech informací a ne jen zprostředkovatelem kusých zpráv. Pak vznikají domněnky, že jde o „časopis úzké skupiny“, která si uveřejňuje jen články podle svých potřeb. To samozřejmě není pravda. Uveřejní se vše, co do redakce dojde a týká se farnosti. I přes dobře míněný nápad bratra Michala scházet se před vydáním nového čísla, se situace nezměnila. (Seznam účastníků setkání najdete vždy na poslední stránce Sněžanky dole.) Scházíme se, diskutujeme o člancích, jejich tvaru i obsahu, o tom, jak obohatit zpravodaj, avšak chybí mezi námi zástupci duchovních i zaměstnanců farnosti, aby se doplnilo to, co bylo naplánováno dodatečně a zatím není ve zpravodaji uvedeno. Naše povídání se pak někdy „točí v kruhu“. Je zde určitá nejednota, roztržštěnost v podávání zpráv čtenářům. Pak si farníci ani nemohou s předstihem naplánovat, čeho se zúčastní.

Přes tuto nedokonalou vzájemnou komunikaci se budeme znovu snažit v dalších číslech zpravodaje o nápravu. Snad se nám podaří ve spolupráci se všemi zainteresovanými podávat ucelenější nabídku našich akcí a dokonaleji informovat o životě farnosti vůbec.

Ludmila Jirsová

DNES ODPOVÍDÁ

V červnové Sněžence v rubrice „Dnes odpovídá“, říká farní vikář bratr Filip: „Vidím také jako velmi důležité, aby farníci spolupracovali s farářem, pomohli mu dosáhnout jeho vize, na které by se tak spolupodíleli...“. Považuji se za člena farnosti již řadu let, aktivně se zúčastňuji farního života, ale nemohu říci, že znám vizi našeho faráře. Asi je to moje chyba. Diskutovali jsme o tom s některými lidmi ve farnosti, náš farář - bratr Michal - má různé dobré nápady, ale na žádnou vizi jsme nepřišli. Jaká je tedy vize našeho faráře? L. J.

Úvodem je nutné zodpovědět, co je farnost. Při kostele Panny Marie Sněžné už dávno není farnost množinou křesťanů, kteří bydlí na kdysi ohraničeném místě, spíše shromážděním křesťanů z jiného důvodu či hlediska. Mnozí z nich se ani za farníky nepovažují. Využívají jen možnost splnit nedělní povinnost na příhodném místě a v příhodném čase. Někteří jsou osloveni formou bohoslužby, společenstvím, kazatelem apod. Pro některé pokřtěné, u nichž přezívá totalitní názor na farnost jako zařízení „k uspokojování náboženských potřeb“, je jen jakýmsi servisem bohoslužby a svátostí.

Všichni pokřtění však tvoří lid Boží; tajemné Kristovo tělo, tedy živý organismus; ne všichni mají stejné vazby ke společenství, ale všichni něco očekávají. Jsme různí (někdy velmi) v životě i ve víře. Nejsme a nebudeme ideální. Nebude takové ani farní společenství, ale patříme k sobě.

Farnost má být místní církví; je součástí diecéze a světové církve. Ta naše je svěřena do péče františkánů a přesto se zde věřící sdružují i v jiných hnutích. Farnost má být místem k posílení víry; živostí vztahů otevřená všem domácím i hostům. To vše závisí na kvalitě a růstu každého z nás, kteří tvoříme farnost, ne však podle vizí faráře, ale podle přání Krista. Znamená to dát se vést Duchem Svatým, jak žít z Krista a s Ním – to je vertikála, i jak pečovat o sebe, o sebe navzájem, zvláště o potřebné vlastní i cizí, a to jak duchovně, tak materiálně, i o nevěřící (evangelizace) - to je horizontála. Sem patří i ekumenismus.

Prostředky jsou pro nás především: Slovo Boží a modlitba, svátosti a liturgie, také klubové a charitativní akce. Vše má být užíváno v lásce. Nejsme tu v ghetu, proto máme být zapojeni i do věcí veřejných (kultura, charita apod.), a tak být prospěšní všem (což může být i forma evangelizace). Nečekejme, co někdo udělá pro nás, nevyžadujme, spíše nabízejme sebe a své hodnoty ke službě ostatním. Snažme se navzájem si porozumět.

Farář je tu ovšem pro všechny. Nemůže každého uspokojit v jeho očekávání a požadavcích. Má se starat, aby pokud možno všichni měli zde prostor k životu a růstu do Kristovy plnosti a nedocházelo ke zbytečným

nedorozuměním a střetům při prosazování osobních (skupinových), někdy i extrémních požadavků.

K provozu farnosti je potřeba pomocníků. Evangelium 11. neděle nás vybízí, aby péče o farnost byla naší starostí, abychom se modlitbou ztotožňovali se starostí Ježíšovou. Jak On hledá spolupracovníky (dělníky): „Zavolal k sobě dvanáct a dal jim moc.“ Zdarma; aby stejně tak sloužili druhým. Všichni jsme kněžským lidem. K liturgické službě jsou určeni lektori a akolyté. Nejsou-li však včas (10 minut před bohoslužbou) přítomni, ať službu převezme jiný schopný křesťan, křesťanka.

Jsme schopni obstarat služby ve farnosti formou dobrovolných pomocníků či formou placených zaměstnanců (kostelníci, varhaníci, zpěváci, ministranti, uklízečky, pradelny, administrativní pracovníci, pracovníci pro pastorační výuku /katecheti/, charitní a sociální péči, správce klubového zařízení)?

Kostel i ostatní budovy jsou řádem propůjčeny, musíme je však udržovat a provoz (osvětlení, topení, voda a bohoslužebné a administrativní výdaje, knihovna) je naší záležitostí. I to vše patří k vytvoření nějaké společné „vize farnosti“ a musí být starostí všech, nejen faráře, vikáře a zástupců ve farní či pastorační radě.

bratr Michal

Poutě v Hájku - mše sv. jsou v 10:30 hod., pokud není uvedeno jinak.

So 9. 7. **Za internované kněze v Hájku** - P. Jaroslav Ptáček O.Cr.

Út 2. 8. **Panny Marie Andělské – Porciunkula**

mše sv. v 18:00 – P. Filip Rathouský OFM

pěší pout' v 15:00 z Hostovic - Starých Litovic

So 20. 8. **Nanebevzetí Panny Marie** - P. Vladimír Slámečka OP

So 10. 9. **Hlavní pout' k svátku Narození Panny Marie** - františkáni

So 8. 10. **Pout' k svátku Panny Marie Růžencové** - P. Vladimír Slámečka OP

MODLITBA

Nebeský Otče, víš kolik je mezi námi lenosti, vlažnosti, nedůvěry, jak málo chápeme tvé myšlenky a cesty a jak málo na ně dbáme. Také víš, jak mnoho tu je tichých i hlasitých vzdechů na tímto stavem křesťanstva, kolik touhy po obnově. Sešli nám Ducha našeho Pána, uť nás opět porozumět tvým činům a s tebou nové činy vykonat.

L. Ragaz

CHARITA

Z důvodů onemocnění hledá Farní charita Praha 1 – Nové Město nového ředitele. Sociální práce FCH je v současnosti zaměřena především na osoby bez domova. Do této doby byla funkce ředitele zastávána dobrovolníky, avšak vzhledem k přiděleným grantům se předpokládá profesionalizace tohoto postu. Podmínkou pro jmenování do funkce ředitele jsou předpoklady pro sociální práci.

Nabídky zasílejte e-mailem na adresu charita.pms@centrum.cz, písemně FCH Praha 1 – Nové Město, Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, osobně na stejné adrese každou středu od 9 do 13 hod.

Příhlášky budeme přijímat do 30. července 2005. Každý zájemce bude individuálně informován o podmínkách pro jmenování do této funkce a o pravidlech konkurzního řízení.

Henrieta Votíková

Byli jsme požádáni občanským sdružením „Přátelé podlipnických kostelů“ o pomoc se záchranou kostelů sv. Martina v Dolním Městě, sv. Markéty v Loukově a sv. Jiří v Řečici. Více informací na www.kostelni.duch.cz

zasláno z.fary

MALÝ EKUMENICKÝ ATLAS

2. Boží bojovníci léta Páně 2005

Církev československá husitská (CČSH)

První světová válka a vznik Československa znamenaly zásadní přelom nejen pro politické dějiny našich zemí, ale i pro dějiny křesťanství a křesťanských církví u nás. Jak jsme se dozvěděli v minulém zastavení, již v roce 1918 se z reformovaných a luterských sborů českých evangelíků zformovala Českobratrská církev evangelická (ČCE), naše nejpočetnější evangelická církev. A o necelé dva roky později spatřila světlo světa dnes třetí nejpočetnější církev u nás, Církev československá husitská (CČSH). Její zrození bylo ještě dramatičtější než v případě „českých bratrů“. Na rozdíl od ČCE vyšla československá církev z prostředí katolického, totiž z hnutí katolické moderny, které se na počátku 19. století postavilo proti konzervativní a ve své české variantě i politicky reakční oficiální katolické církevní hierarchii. Mezi požadavky reformních kněží, mezi nimiž nechyběli významní představitelé české kultury jako byli spisovatelé Jindřich Šimon Baar nebo Sigismund Bouška, patřilo především zavedení bohoslužeb v národním jazyce, demokratizace dosud rakousko-aristokratické správy církve a navázání na

reformní katolické i husitské a bratrské tradice. A ovšem také zrušení povinnosti celibátu pro duchovní. Tyto požadavky nebyly církevními představiteli přijaty, a tak skupina asi 40 modernistických duchovních v čele s Karlem Farským založila na počátku roku 1920 církev novou. Vyvolali tím prudkou reakci, tzv. přestupové hnutí, kdy se k nové církvi v krátké době přidalo celkem na 800 000 katolických věřících.

Církev československá, jak zněl původní název církve, byla na světě, hledala však svou tvář a tradice, na nichž bude stavět. Vedle české tradice husitské a bratrské se nová církev chtěla hlásit i k minulosti cyrilometodějské, slovanské, a tedy také blízké pravoslaví. To však byly a jsou tradice v mnohém protichůdné, a tak není divu, že mladá církev hned zpočátku prošla vážnou krizí, tzv. „pravoslavnou“. Jejím výsledkem bylo, že skupina kněží vedená pozdějším biskupem Gorazdem přešla k pravoslavné církvi, zatímco vlastní církev československá se posunula blíže k reformační tradici, k evropským evangelickým církvím. Tento proces hledání pokračuje vlastně dodnes – v roce 1971 přijal sněm církve věroučný dokument ve formě otázek a odpovědí Základy víry a spolu s ním rozšíření názvu na Církev československá husitská, a v roce 1994 se ČČSH stala členkou rodiny evropských reformačních církví – Leuenberské konkordie.

Filip Oustrata

PŘEČETLI JSME JINDE

Převzato z Listů Prahy 1, červen 2005:

Doslova uprostřed Prahy, skrytá za vysokými stavbami, už po staletí existuje Františkánská zahrada. V současné době patří k těm nejudržovanějším, nejčistším a nejpůvabnějším místům v centru metropole. Za posezení na bílých lavičkách, napítí ve fontánce, ani za možnost, aby si děti hrály na oplocením hřišti, se nemusí platit. (Což nelze říci např. o mnoha malostranských zahradách.) Odborně ošetřovaným stromům, živým plotům, květinovým záhonům, stříhaným trávníkům a dokonce i vinné révě se tu daří. Jsou tu pro potěchu oka kolemjdoucích i pro ty, kteří tak nespěchají a dopřejí si odpočinek na slunci či ve stínu. Je to všechno jistě i díky tomu, že se Františkánská zahrada na noc zavírá stylovými tepanými vraty.

Záhy poté, co stát začal vracet majetek bývalým vlastníkům, byl vrácen církvi a františkánům i jejich klášter s přílehlými pozemky. K prvním bohulibým činům patřilo i otevření Kuchyně u františkánů ve skutečném refektáři s dlouhými dřevěnými stoly a vyřezávanými židlemi pro veřejnost. Zprvu od pondělí do neděle, posléze jen do soboty obědvali tu strážníci převážně v důchodovém věku. Mohli jste se tu stravovat přibližně za 30 korun

– po každé valorizaci důchodů se částka o něco zvedla. Nakonec se za polévku, mimochodem vždycky velmi chutnou, příkrm a čaj platilo 48 korun. Kvalita jídla zůstávala přibližně stejná, ochotné číšnice se také neměnily. Porce přiměřené, solilo se obezřetně s ohledem na zdravotní stav i věk hostů. Kdo nechtěl posedět a být obsloužen, mohl si jídlo odnést v kastrůlcích domů. Scházeli se tu před jedenáctou hodinou známí od vidění, kamarádky v údělu vdov, letité manželské páry i osamělí staří pánové... Dopřávali si v kultivovaném prostředí jedno teplé, chutné jídlo, na které ze svých skromných důchodů snadno dosáhli.

Všechno v minulém čase. Bodrý Švejk by situaci komentoval: „Tak nám zavřeli kuchyni u františkánů, paní Müllerová“. Bohužel, do smíchu není ani pravidelným strážníkům, ani zaměstnancům kuchyně. Právě uplynul rok od doby, kdy se bytelné dřevěné dveře zabouchly za posledním hostem naposledy. Měla přijít rekonstrukce, protože stávající zařízení neodpovídalo evropským normám. To byl prý ten hlavní důvod, proč hygienik nechal prostory pro veřejnost uzavřít.

Žádná rekonstrukce nenastala a zřejmě hned tak nenastane. Bratři františkáni na ni nemají peníze a velkorysý příspěvek radnice nebo sponzorské dary jsou víc než v nedohlednu. To, že se v centru Prahy, v příjemném čistém prostředí za vlídné ceny dalo poobědvat, je samozřejmě jedna věc. Ta druhá je z morálního, etického, sociologického hlediska mnohem závažnější. Lidé, kteří jsou ve vysokém věku sami, už nemají mnoho příležitostí komunikovat se svými vrstevníky, těšit se na setkávání se známými, vědět, že budou ohleduplně obslouženi (počítá se s tím, že hůř vidíte, slyšíte, chodíte), že se jim den projasní polední cestou za jídlem u prostřeného stolu ve starobylé farní jídelně. Po obědě si hosté mohli koupit levnou kávu v přilehlém prostoru a ještě si něco přečíst nebo popovídat si bez pocitu, že zdržují, překáží, vadí. Už jenom ta nutnost obléknout se a vyjít ze svého bytu, který nemusí být vždycky utěšený, dodává člověku na důstojnosti, na pocitu, že není ještě docela odepsaný. Kolik by asi stála renovace jídelny, která symbolicky v prostorách kláštera plní i bohuľibé křesťanské poslání? Určitě méně, než kolik peněz se promrhá na barevné reklamní letáky končící v krabicích, už pro ty účely přichystaných pod poštovními schránkami. *Inka Ciprová*

Jaro přichází - zahrádky se otvírají

Fenomén zahrádek již i v Praze zdomácněl, a ty přibývají. Jedna z nich otevřela letos na jaře pohostinnou náruč ve stínu kostela Panny Marie Sněžné. Patří známé restauraci U Pinkasů, která před třemi lety prošla náročnou rekonstrukcí, jež obnovila její zašlou slávu.

převzato z Travel Trade Gazette, 25. 4. 2005

Otevřený dopis

Českomoravské provincii sv. Václava Řádu menších bratří

Věc: žádost o pronájem – poskytnutí prostoru za účelem využití k důstojnému šíření františkánských idejí a jejich propagaci.

V návaznosti na předběžná jednání, která dosud proběhla, si Vás dovoluujeme oslovit jako stěžejní článek našeho záměru. Dozvěděli jsme se, že v dohledné době bude uvolněn prostor vedle farního klubu ve Františkánské zahradě dosud obsazený podnikatelem Kubíčkem. Toto místo, jehož využívání zatím postrádalo smysl a dalo by se říci, že bylo zneužívané v rozporu s dobrými mravy na úkor obecních zájmů, by nyní dle našeho názoru mohlo najít velmi smysluplnou náplň.

Nabízíme Vašemu řádu spravování této lokality s tím, že místo bude na naše náklady upraveno renomovaným architektem, tak aby sloužilo výlučně k zpřítomnění poselství a významu osobností, které jsou úzce spjaty s českými dějinami

Propagovat ve Františkánské zahradě františkánský model životního stylu považujeme za nanejvýš vhodné a naprosto ideální. Chtěli bychom oživit území ležící ladem a s Vaší pomocí se pokusit zakopanou hřivnu vykopat.

V případě kladné odezvy na naši nabídku Vám samozřejmě předložíme podrobné zpracování celého projektu. Za zmínku ještě stojí, že je dohodnutý dovoz upomínkových předmětů s františkánkou tématikou přímo z Itálie s ústním vyslovením podpory Pražského arcibiskupství. (Přislíben je souhlas oficiální, tj. písemný.)

Společnost, kterou máme v úmyslu založit s názvem „Okuste a vizte“, má připravený program, jehož náplní je též připomínání souvislostí našich dějin se současným „návratem“ k evropským kořenům.

Ve výše nastíněném projektu se hodláme dále angažovat, ať již Vás oslovil či nikoliv, ale nebude to pouze k naší škodě pokud budeme nuceni hledat jiný prostor k jeho realizaci.

Závěrem děkujeme za objektivní posouzení našeho návrhu a bylo by nám ctí, kdybychom měli možnost pokračovat v jeho realizaci pod Vaším odborným vedením.

Za připravenou společnost OKUSTE A VIZTE

Božena Harmáčková

Eva a Pavel Jiranovi

Helena Podlahová

Dana a Girolamo De Santis

HUMOR

Jeden mladý mnich se rozhodl, že odejde do horského kláštera a podstoupí těžkou zkoušku mlčenlivosti, která mu dovoluje říci jen dvě slova za deset let. Po prvních deseti letech jde za otcem představeným. Vejde do kanceláře, otec přikývne a on povídá:

„Mizerné jídlo!“

Otec znovu kývne a ukáže rukou ven. Mnich tedy odejde.

Uplyne dalších deset let a audience se opakuje. Mnich tentokrát říká:

„Tvrdá postel!“

Konečně po třiceti letech mnich předstoupí před otce se zamračenou tváří a říká:

„Odcházím odsud!“

A otec se jen tak mírně usměje a povídá:

„Ani se nedivím. Co jste tady, pořád si jen stěžujete.“

Pane Bože, co je to pro tebe tisíc let?

– Chvilíčka.

– A Pane Bože, co je to pro tebe tisíc dolarů?

– Penízek.

– Pane, prosím tě, dej mi penízek.

– Jistě, počkej chvíličku.

MYŠLENKY

Když Noe stavěl svou archu, ještě nepršelo.

Čeká-li vás plavba lodí, udržujte kurs - třeba jen v duchu - na Ararat.

Dnes je důležité učit děti: ne co si vybrat, ale co odmítnout.

Don't worry that your children never listen to you. Worry that they're always watching you.

Neměj obavu z toho, že tvoje děti nikdy neslyší, co jim říkáš. Měj se ale na pozoru před tím, že tě neustále sledují.

Jak může nastat mír, když nedokážeme přiznat ani trochu ceny lidem, kteří jsou jiní než my?

Také se ukolébáváte zákonem většiny: "Vždyť to přece dělají všichni."?

Myšlenky vybírá Charles Tvrzník

Nazdárek, děti,

tak už máme prázdniny. Kdepak asi poletujete? Na táboře nebo u babičky? Aby vám nebyla dlouhá chvíle, nesu vám opět povídání o svatém Františkovi. Jestlipak si pamatujete, o čem jste si četli v prvních vypravovánkách? Jak se František setkal s Ježíšem, jak opravil jeho kostel, jak se staral o nemocné. A teď nás čeká vyprávění čtvrté...

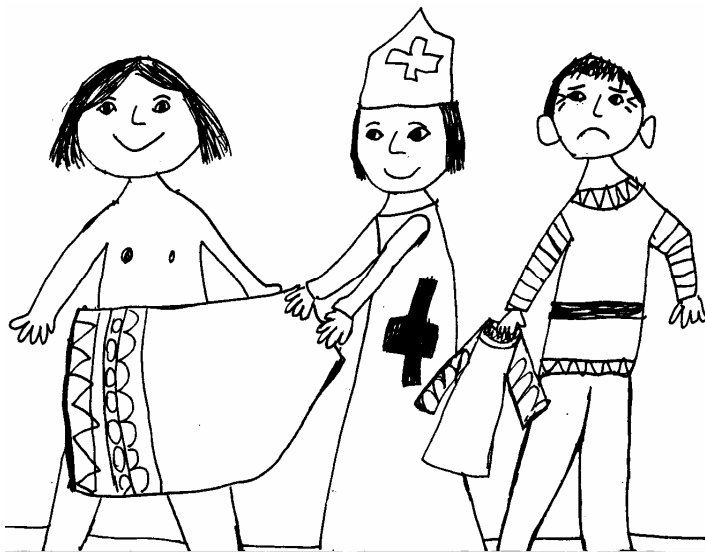
Vyprávění čtvrté:

FRANTIŠEK JE CHUDÝ JAKO JEŽÍŠ

NIC Z TOHO, CO FRANTIŠEK POSLEDNÍ DOBOU DĚLAL, SE NELÍBILO JEHO OTCI. KŘIČEL NA NĚHO: „FRANTIŠKU, TY BLÁZNĚ, CO TO DĚLÁŠ? PROČ OPRAVUJEŠ KOSTELY JAKO NĚJAKÝ ZEDNÍK, PROČ SE STARÁŠ O NEMOCNÉ? CO JE TO ZA HLOUPÉ NÁPADY?“

OTEC UŽ NEVĚDĚL, CO MÁ S FRANTIŠKEM DĚLAT. ODVEDL HO ZA BISKUPEM A STĚŽOVAL SI, ŽE HO FRANTIŠEK NECHCE POSLOUCHAT, I KDYŽ MU DÁVÁ VŠECHNO, NAČ SI VZPOMENE – BYDLENÍ, JÍDLA, ŠATY, BOTY...

TU SI FRANTIŠEK SVLÉKL ŠATY A VRÁTIL JE OTCI. KDYŽ TU STÁL NAHÝ A CHUDÝ JAKO JEŽÍŠ, ZAHALIL HO BISKUP SVÝM PLÁŠTĚM A VZAL HO POD SVOU OCHRANU.

Tak za čásek!

váš Lucián

DOPORUČUJEME

Katolická charismatická konference 20.-24. 7. 2005 se pro všechny zájemce koná v Českých Budějovicích ve Sportovní hale. Letos přijali pozvání P. ThDr. M. Slavík, K. Lachmanová, ThD., P. A. Opatrný, ThD., P. V. Kodet, ze zahraničních hostů P. Raniero Cantalamessa, ThD. bude přednášet na téma „Život jako eucharistie“. Pořadatel zajišťuje ubytování a stravování. Více informací najdete na www.cho.cz, číslech: 776 018 129 (Oskar) a 723 725 821 (Eurotel). Na telefony volejte, prosím od 17.00 do 21.00 hod.

Akademické týdny 30. 7.–12. 8. 2005 v Novém Městě nad Metují. Je možno zúčastnit se různých odborných přednášek, diskusí, bohoslužby, večer táborák, kulturní program. Cena na den je cca 220-400 Kč včetně programu a stravy 3x denně. Pobyt lze začít kdykoli na libovolný počet dní. Informace na tel. 491 472 182, 777 194 750, -760. Nabídka na aktivní odpočinek s rodinou v přírodě a s programem, který naleznete na www.novemestonm.cz/aktydny.

Františkánská výstava v ambitu kláštera:

Po stopách Odorika z Pordenone do Tibetu **18. 8.–18. 9. 2005**

Mistrovství České republiky ve znalostech Bible

se bude konat 17. září 2005 již tradičně pod záštitou JUDr. Petra Pitharta, 1. místopředsedy Senátu PS ČR. Přihlášky je možno **podat do 31. 7. 2005** s tím, že kapacita sálu je omezena na 20 čtyřčlenných družstev. První cena je hodinový vyhlídkový let nad Čechami, eventuelně zájezd do Izraele, pokud se podaří získat sponzory. Další informace najdete na www.icej.cz.

Bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné o prázdninách

všední dny: 8:00, 18:00 (po mši sv. večerní nešpory)
neděle: 9:00, 11:30, 18:00
denně: 17:30 modlitba růžence
čtvrtek: 19–20 adorace v kapli sv. Michala
zpovědní pohotovost: Po–Pá 9:00–12:00

Farní úřad: Jungmannovo nám. 18, Praha 1, tel.: 222 246 243, fara.pms@centrum.cz

úřední hodiny: Út 9–11:30 Čt 14–17:30

Farní charita: St 9-13, 14-15 na faře

Aktuální informace najdete na internetových stránkách www.pms.ofm.cz.

Adresa redakce Sněžanky: L. a F. Jirsovi, Soukenická 14, 110 00 Praha 1, tel.: 222 313 513, jirsoval@volny.cz. Odpovědný redaktor L. Jirsová. Na přípravě Sněžanky se podíleli H. a J. Outratovi, L. a F. Jirsovi, Ž. Ludvíková, H. Podlahová. Uzávěrka příštího čísla je 20. 8. Náklady na vytištění jsou 8,- Kč. Dobrovolné příspěvky vhažujte do pokladničky v kostele.